

Библиотека

ХУМОР И САТИРА

Књига 98

**Владаца Миленковић
ДОСИЈЕ ФЕНИКС**

Издавачи:
„Алма“, Београд
Културни центар Параћин

Главни уредник:
Др Ђорђе Оташевић

Рецензенти:
Весна Денчић
Раде Јовановић

Техничка обрада и корице:
Владаца Миленковић

Штампа:
„Графо-С“, Параћин

Тираж:
500 примерака

ISBN:
978-86-7974-201-8

almabg@sezampro.rs
www.alma.co.rs

Владица Миленковић

ДОСИЈЕ ФЕНИКС

афоризми

Алма

Београд, 2010.

ХРОНИЧАР БУДУЋНОСТИ

Интригантност досијеа најчешће лежи већ у самом наслову, било да је реч о политичким, полицијским, судским актима, хроникама или психосоцијалним и културолошким матрицама – све оно што чини (и)сторију и менталитет једног народа, привлачи пажњу и позива на читање. Понекад је то митолошки и митомански, а чешће уобичајени, свакодневни талог који изнедри набујали Стикс, као одговор на суноврат и ерозију свих вредности. И док је са Партенона одјекивало профилисано вишегласје, које се кроз векове предметну у заглушујућу какофонију и разарајућу супротност постојања, насупрот очекиваној изнијансираности и цивилизацијском помаку, чини се као да се суочавамо са својеврсним зеноновским парадоксом дихотомије. И поред техничког и технолошког напретка, кретање подсећа на *ход по мукама* и смењује се циклично у зависности од „мудрости” предводника, из којих углавном проговара само жеља да буду моћни и бесмртни. И како у једној малој, у многим аспектима заосталој средини, помирити бахатост примитивног дискурса са атрибутима митолошког бића и снагом да се подигне из сопственог пепела и пронесе ту моћ и снагу опстанка?

Неке од одговора на ово и друга (непостављена) питања нуди и збирка афоризама *ДОСИЈЕ ФЕНИКС*, Владице Миленковића, који је покушао да, на сатиричару својствен начин, (с)уочи све парадоксе и осветли аспекте многих савремених (с)кретања.

Већ у наслову дела, графичким *резом*, аутор настоји да нагласи релацију на квалитативној равни: криза идентитета не погађа персоне са великим „икс”, без обзира на пролазност и минорну улогу, чак и у микро а поготово у макрокосмосу. Њихово је благо земаљско, омеђено идеолошким оквирима, преуским да обухвате вредности по себи, а прешироким да обухваћено спознају. Стога рам стоји као опомена докле се може и сме ићи – без испитавања свести и савести.

Као коректив митоманске визуре *camera obscura*, Миленковић узвраћа инверзијом, суптилном игром речи, иронијом, парадоксом, настојећи да мисао максимално сажме и подари јој што већи набој.

*Кораком уназад направили смо
простор за напредак.*

Привид напретка „осећа” се на сваком кораку. Маршира парада гладних и изнемоглих ка узвишеном циљу, са песмом на уснама, поносна на ране јуначке.

*Влада је склона паду.
Срећом има подршку изнемоглог народа.*

*Говорници у скупштини нарушавају
преко потребан мир.*

*Темељна истрага је показала
да нема опасности од урушавања зидова.
Узидани су били јаке личности.*

*Немам криминалну прошлост.
Ја сам човек будућности.*

Ово су само неки од афоризама у широкој лепези тема/досијеа. За разлику од неких аутора који сматрају да је потребно направити шири замах, Миленковић се не враћа у далеку прошлост, него фокус посматратања усмерава на оно што му је блиско и што га/нас директно или индиректно погађа, унижава и вређа здрав разум, или барем оно што је од њега преостало након свих пошаста које су прегазиле ове просторе. Као активни учесник и хроничар, он се не труди да превише „драматизује” актуелну драму, већ са (под)смехом испраћа смутљиве лучоноше, цинизмом надграђује црнило, а веселом досетком оплемењује оно што је питомо и сасвим људско.

*Наравно да поштујем знакове поред пута.
Кад год нијан прођем поред њих
стално им се извињавам.*

На крају треба напоменути и то да је Владица Миленковић припадник млађе генерације сатиричара, и да је радећи као ко-уредник у електронском часопису Сатир, а потом као уредник у СатирАрт-у, у периоду између књиге *Критична маса* и *ДОСИЈЕ ФенИКС* надградио сопствени израз и да у будућности можемо очекивати да нас изненади новим провокацијама.

Весна Денчић

*Књига је посвећена мом оцу
и његовој сталној животној борби*

•

**Птица Феникс је остварила
фикс идеју.
Дигла се из пепела.**

•

•

Једном се живи!
У Србији и не би ваљало више.

•

Живимо од данас до сутра.
Иако нам не дају неке шансе.

•

Србија јесте у Европи,
али народ више ужива
у афричком начину живота.

•

Лако је нама када смо навикли
на тежак живот.

•

Мали број становника Србије је
прешао границу,
јер нису знали докле се Србија простире.

•

Време је било на нашој страни,
а онда смо ми прешли на другу.

•

Ми бисмо се променили,
али нико неће на наше место.

•

Довде смо стигли игром случаја
и сплетом несрећних околности.
Речју, сплетом народних игара.

•

Ми идемо у корак с временом.
Њима нико није крив
што иду испред времена.

•

Брине ме ситуација на Блиском Истоку.
Није далеко од нас.

•

Наше време тек долази.
Чекамо да се понови историја.

•

Чепркањем по прошлости
дижемо прашину да бисмо
неприметно ушли у будућност.

•

Времена се мењају.
Свака нам је година прошла.

•

У потпуности смо схватили
нашу судбину.
У томе је наша трагедија.

•

Непотпуно помрачење сунца
нам је осветлило пут.

•

Пут до звезда је трновит,
па је босоног народ остао на земљи.

•

Већина отишлих због боље будућности
повремено се врати у прошлост.

•

Још нас не воде да смо скроз нестали.
Појављујемо се од сумрака до свитања.

•

Бољу будућност виде само
надарени људи.
Јавља им се.

•

Остали смо кратких рукава.
Не бринемо, јер долази до
глобалног загревања планете.

•
Хтели су да нас преведу
жедне преко воде,
али Нојева барка је већ отпловила.

•
Када су нас превели жедне преко воде,
бацили су нас у ватру.

•
Ако је стварно вук појео магарца,
онда ми нећемо имати на шта
да спаднемо с коња.

•
Код нас нема средине.
Или извучемо дебљи крај
или где је танко ту се кида.

•
Живот је скуп -
проблема.

•

Уочене су грешке.
Пратимо их у стопу.

•

Наш пут се зна.
Главом кроз зид.

•

Да оволико дуго не пролазимо
кроз сито и решето
одавно бисмо пали на само дно.

•

Препознао сам дан по јутру,
а мрак по дану.

•

Од кад су отворене сигурне куће
насиље се из круга породице
преселило на улице.

•
Дилеме више нема.
Умрла је заједно са последњом надом.

•
Нисмо на истој таласној дужини.
Таласамо нашироко.

•
Знамо наше слабости,
зато се и ударамо у главу.

•
Не могу да препознам своју земљу.
Овде у граду је зову асфалт.

•
Никад се нисам бавио пољопривредом.
Због тога увек оберем зелен бостан.

•
Наш продор на Запад се очекује.
Главом без обзира.

•
До овакве демократије смо
стигли шетајући,
а од ње бисмо да одемо бежећи.

•
Изашли бисмо ми на прави пут
да нисмо годинама хватали кривине.

•
Не идемо више главом кроз зид.
Изгубили смо је.

•
Савладали смо страх од летења.
У паду.

Пропадамо...
Наставак следи.

•

Коракот уназад направили смо
простор за напредак.

•

Живимо у недоумици како ћемо даље.
Главом кроз зид или задњицом уза зид?

•

Овде ко оде корак испред свих
први заврши у провалији.

•

Развили смо покретни механизам,
али нас је уназадила повратна опруга.

•

Толико смо уједињени
да не знамо где нам је дупе,
а где глава.

•
Ријалити шоу у Србији траје одвајкада.
Бог све види.

•
Луднице су пуне.
То је код нас нормално.

•
Опијени смо славом.
Ето шта шљивовица
може да уради од човека.

•
У рату нерава мир се пронађе
у лудници.

•
Кућни праг ми има
висок степен толеранције.
То порезници и судски позивари
лако не прескачу.

•

Свуда би се осећао као код своје куће
да га не мучи носталгија
према некретнинама.

•

Своју уштеђевину држим
на сигурном месту.
У туђим џеповима.

•

Сиротињи избити из џепа последњу пару
подвиг је злата вредан.

•

Не заносим се великим сновима.
Сањам на рате.

•

Сви просјаци су
на својим радним местима.
Раде на докусуривању народа.

•
Србија нема велику површину,
али има дубину.
Продубљена је криза.

•
Дошло је до стабилизације тржишта.
Опustoшено је.

•
Опорезивањем просјака
државни буџет биће заокружен.

•
Када смо стопирали инфлацију,
прегазила нас је.

•
Добро би ми дошла
једна финансијска инјекција.
Да се смирим.

•

Масовним отказима
даје се шанса радницима
да уживају у плодовима свога рада.

•

Чим се појави нека велика стопа раста
наше тапкање у месту
остави дубљи траг.

•

Плате и пензије су примљене.
Као саучешћа.

•

За раднике у европској Србији
као девети круг пакла
одређен је фабрички круг.

•

Масовни откази су фабричке грешке.

•
Чује се крчање црева.
Талас демократије има слаб пријем.

•
У нашем здравственом систему
полако се усвајају вредности са Запада.
Операциони сто је постао шведски.

•
И народ је добио део колача.
Исколачио је очи.

•
У таласу незадовољства углавном се
даве задовољни.

•
Мртва уста не говоре.
Гладна само шапућу.

•

Требало би отворити
више народних кухиња,
да се народу не сервира све
преко телевизије.

•

Прескочио сам ручак.
Ухватио сам залет од доручка.

•

Власт се труди
да се што слабије хранимо,
како би добили линију мањег отпора.

•

У нама је одавно прорадио инат.
Једе нас изнутра.

•

Народу све више треба хлеба -
и гробара.

•

Контејнери су као робне куће.
Све на једном месту.

•

Тактички заваиравам глад.
Кад немам шта да једем
започнем штрајк глађу.

•

Радници тешко од замрзнутих плата
себи спремају топле оброке.

•

Изашли бисмо ми опет на улице,
али нас је изморила глад.

•

Одржали смо морал.
Уместо камена око врата
ужетом смо везали гаће.

•

Ставио сам чарапу на главу.
Срамота ме је да идем го.

•

Повукао сам се у илегалу.
Кројим план како да го и бос
останем непримећен.

•

Голотиње на националном
јавном сервису једва да има.
Зато народ на улици
мора да је приказује уживо.

•

На Сајму еротике се најверније прикаже
актуелно стање у друштву.

•

Голи као пиштољ први пуцају.

**Пратимо овдашњу моду.
Пуцамо по шавовима.**

•

Кад је народ го и бос,
сваки излазак на изборе подсећа
на карневал у Рију.

•

На геј параду углавном излазе они
који се осећају контра од онога што јесу.
Док на изборе излазе они
који више не знају ни ко су, ни шта су.

•

На изборима се испитује народна воља.
После избора самовоља изабраних.

•

Ово је стабилна држава.
На врху се ништа не помера.

•

Пустио сам глас.
Овде ми више неће бити потребан.

•
Власт је против избора,
опозиција за изборе,
а народу преостаје да се уздржава.

•
На изборима сам заокружио
све кандидате.
Нека се они договоре чији је глас.

•
Говорници у Скупштини нарушавају
преко потребан мир.

•
Домовина се брани лепотом,
а демократија коалицијом.

•
У Скупштини је као у Гучи.
Оркестрирани примитивизам.

•

Пресипају из шупљег у празно.
Тако они користе своје мозгове.

•

Због фудбалера нас тресе
„фудбалска грозница“.
Историја болести због политичара је
много живописнија.

•

Одбранили смо наше мишљење.
Нисмо дозволили да други исто мисле.

•

Критика није на месту.
Када је видела коме је упућена
померила се с места.

•

Прешли су са речи на дела.
Праве се мутави.

•
Плаћеним терминима на телевизији
купују се хипнотисани гледаоци.

•
Толика обећања добро дођу онима
који немају баш бујну машту.

•
Они који беже од одговорности
стално нешто запиткују.

•
Наша мишљења се поклапају.
Тако ми демантујемо једни друге.

•
У званичну посету још нико није
отишао у лудачкој кошуљи,
јер би јавност била ускраћена
за руковање званичника.

•

Влада је склона паду.
Срећом има подршку изнемоглог народа.

•

Владе Црне Горе и Босне и Херцеговине
својатају Сизифа.
Србија се одлучно противи томе.

•

Оставили су дубоке трагове
из којих се још не можемо извући.

•

Принцип владања је исти.
Народ само диктира нијансе.

•

Власт не трпи конкуренцију,
ако већ мора да трпи народ.

•
У Србији је свака влада, влада у сенци.
У дебелој хладовини.

•
Довео је каријеру до савршенства.
Постао је Председник!

•
Како је само свет мали.
Опет су исти људи на власти.

•
Стављен је на стуб срама,
да би се навикао на фотељу.

•
Народ је на транспарентима
показао шта мисли.
И тако је и ова влада доказала
да је транспарентна.

•

Вођина смрт нас неће спречити
да га и даље следимо.

•

Морал нам није пао.
Придржао се за демократију.

•

Лоше нам се пише.
Вођа је добио напад инспирације.

•

Овде човек не сме ни Богу да се моли.
Многи се лажно представљају.

•

Вођа је над нама.
Виси.

•

Кад Вођа народу окрене леђа,
народ крене за њим.

•

Не би ни они да владају,
али не могу против народне воље.

•

Кад Вођа оде у „вечна ловишта“
његови следбеници постану лак плен.

•

Народ је почео да се мења.
Власт држи до себе.

•

Вођа никад не верује свом следбенику,
јер му овај увек ради иза леђа.

•
Кад си уз Вођу не гину ти промашаји
његових непријатеља.

•
Истицао се на сваком кораку.
Саплитао је брже од себе.

•
Превазишао је кризу идентитета.
Препознали су га као будућег вођу.

•
Њега није појео мрак.
Он се само мало дубље „увукао“.

•
Вођи су сви људи једнаки.
Неке прекрати, а неке издужи.

•
Народ и Вођа су дисали као једно.
Онда је Вођа све угушио у крви.

•
Кад народу пукне филм
страдају каскадери,
јер главни глумац мора да остане жив.

•
Наш Вођа је комплетна личност.
Поседује шесто чуло,
познаје седму уметност,
а понаша се као осми путник.

•
Диктатор оставља последњи метак
не би ли убио Бога у себи.

•
Увек идем за Вођом.
Користим га као живи штит.

•

Оставио је иза себе доста тога.
И дан данас се саплићемо о све то.

•

Бије га лош глас.
Телохранитељи ту не помажу.

•

Кад је напокон кренуо својим путем
други су га сустигли.

•

Развој ситуације је у исто време изродио
и набилдоване телохранитеље
и трустове мозга.

•

Подигнут је ниво борбене готовости.
Боре се само они на вишим положајима.

**Јесте да ми крадемо,
али ви сте први почели.**

•

Јесте да људи на власти краду,
али народ им је на првом месту.

•

Има богат речник.
Увек говори о новцу.

•

Иза затворених врата
многе ствари се одвијају по кључу.

•

Тамо где пише:
„Забрањен улаз незапосленима“,
очигледно се свашта ради.

•

Пола посла је већ обављено.
Каса је полупразна.

•
Бавили су се ситним преварама
док нису прерасли у крупне зверке.

•
У намери да приватизују државу
прве на удару нашле су им се
политичке странке.

•
Инвестиције су правилно расподељене.
Пола држави - пола тајкунима.

•
Радили су тешке послове.
Товарили су нам беду на врат.

•
Лоповима треба стати на пут.
И опљачкати их.

•

Немам криминалну прошлост.
Ја сам човек будућности.

•

Прекршио је страначку дисциплину.
Крао је без питања.

•

Препознали смо јунака.
Мучио се да пребаци
милионске своте на сигурно.

•

Радио је против себе.
Било је то јаче од њега.

•

Референдум је организован.
Али је криминал непревазиђен.

•

Приватизација је у току.
Наноси муљ.

•

Директор је дао оставку.
Једини доказ да је фабрика постојала.

•

Корупција је стигла до самог врха.
Сада ни Бог није далеко.

•

Народ је подмићен и корумпиран.
Ћути.

•

За штрајкаче у Електропривреди
полиција је припремила
електричне пендреке.

•

Народ поштује закон,
јер је увек против власти.

•

Сваком је кров над главом загарантован.
Треба се само дочепати затвора.

•

Не могу да се отнем утиску -
да ме хапсе.

•

Размак између затворских решетки је
мера слободе.

•

Не бавим се криминалом.
Живим од свог рада:
пљачкам, продајем дрогу
и убијам за новац.

•
У закону је пронађена рупа.
Сада у њу гура ко шта стигне.

•
Закон је заменио нужду,
али присуство нужде се још увек осећа.

•
Судски процеси су дуготрајни,
али кварљиви.

•
У настојању да открије
ко је Курта а ко Мурта,
полиција је дошла мечки на рупу.

•
Правила су била позната свима.
Зато се кренуло у испитивање непознатог.

•

Полицијски час је давна прошлост.
Сада полиција чека својих пет минута.

•

Крађа је откривена
док је лопов још био ту.
Али нису могли да га препознају
јер је имао чарапу на глави.

•

Скидам му капу.
Чарапа нека остане.

•

Потера за пљачкашима је дала резултате.
Пљачкаши су 400 метара прешли
за око минут и 15 секунди,
док је полиција била нешто спорија.

•

Ко се мача лати баш је заостао.
Стиже га метак.

•

И ми имамо наше карневале.
Учесници на њима носе чарапу на глави.

•

Карневалску атмосферу протеста
нарушила је полиција.
Пендрецима је спопадала
окупљени народ.

•

Демонстрације су прошле без инцидената.
Мотке су биле заузете транспарентима.

•

Испитивање је спроведено
на случајном узорку.
Полиција је претукла првих
неколико демонстраната.

•

Молим без прејакних речи.
После батина би ме само дотукле.

•

Изгубио сам и жељу и вољу.
Све је отишло са животом.

•

Ако ме живог сахраните,
не очекујте више ништа од мене.

•

Повлачили су га за рукав,
све док му рукаве нису везали на леђима.

•

Њему нико не може да приђе,
док не заврши два метра под земљом.

•

Полиција је обманута.
Убица се није вратио на место злочина.

**Жртве гриже савести
своје посмртне остатке
носе са собом.**

•

Обешеног скините са вешала.
Доста је било натезања с њим.

•

Добио је смртну казну.
Такав поклон се не одбија!

•

Кривац није пронађен.
Не зна где се налази.

•

Темељна истрага је показала
да нема опасности од урушавања зидова.
Узидани су били јаке личности.

•

Биће то састанак на високом нивоу.
Припремљена су вешала.

•

Платио сам главом.
Сада не могу да се саберем.

•

Нисам подлегао притиску,
али повредама нисам одолео.

•

Свест је брзо подигнута на виши ниво.
Сви који су били свесни ситуације
већ висе.

•

Када је констатована смрт
био је ван себе.

•

Окренуо сам дупе уза зид.
Стрељање може да почне.

•

Испружене руке које држе секиру
крајњи су домет целата.

•

Није стигао да им се одужи,
јер су га брзо прекинули.

•

Целат је творац подвојених личности.

•

Бринем за свој живот.
Не знам где се налази.

•

Прихватио је живот здраво за готово.
Дигао се из мртвих.

•
Скренуо је пажњу на себе.
Види се и кроз снајпер.

•
Није дао целог себе.
Остало је нешто и за сахрану.

•
Лако је Сизифу,
он је себи обезбедио надгробни споменик.

•
У померању с мртве тачке лекарима је
потребна помоћ преминулог.

•
Скочила му је цена,
јер му је пала глава.

•
У револверашком обрачуну
погинуо је паметнији.
Кренуо је главом.

•
Све чешће се с речи на дела
прелази само при говору мржње.

•
Зрно по зрно -
залутали метак.

•
Срце није могло да сиђе у пете.
Одсекле му се ноге од страха.

•
Када је чуо да више није међу живима
дигао је руке од себе.

•
Губи му се сваки траг.
Полетео је много високо.

•
Убица је прозрео жртву.
Скратио јој је муке.

•
Измамили су му осмех.
Отуд и прича да је умро од смеха.

•
Испунили су му последњу жељу.
Умрли су пре њега.

•
Одлично барата чињеницама.
Убија!

•

Мирно решење је увек на цени.
Зато је ангажован плаћени убица.

•

Убио је погрешног човека.
Људски је грешити.

•

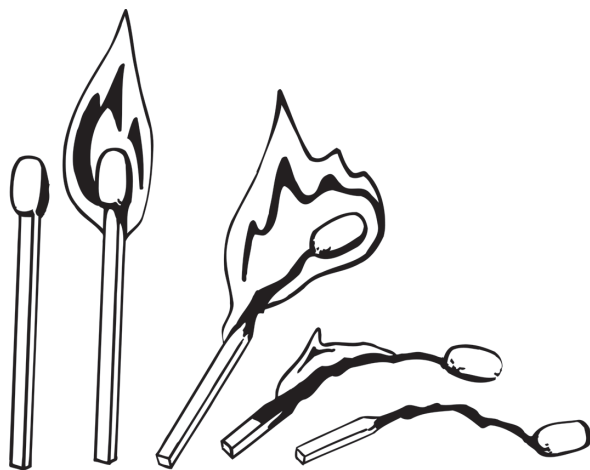
Нашао је свој душевни мир.
Уз помоћ војске и полиције.

•

Док падају главе,
обузимају их црне мисли.

•

Жртвоваће се за све нас.
Носиће нас и на души.

**Нисмо једни за друге.
Не можемо да се договоримо
ко је други.**

•
Југославија је стварана
на гвозденој дисциплини.
На крају је због рђе дошло до распада.

•
У називу Голог отока
примећена је доза еротике.
Али тамо је било и туцања.

•
Кад је проклета авлија далеко је сунце.

•
У Србији се по узору на Сизифа
гура камен.
Гранични.

•
Полетели су голубови мира.
Беже из Србије.

•

Поткопавања су почела.
Биће то рововска битка.

•

Препустили су народу да бира -
оружје.

•

Тешком муком смо стекли непријатеља.
Изгинусмо због тога.

•

Судбински смо повезани.
Ако се одвежемо, биће крви.

•

Комшији сам ископао јаму.
Цркла му је крава.

•

Рат је једино доба
кад обичан народ заузима положаје.

•

Није морало да се гине на бојном пољу,
могло је и на кућном прагу.

•

Преговори су почели
када су пале прве жртве,
а договор је склопљен
у време гробне тишине.

•

Његов говор је био запаљив.
Горела су села.

•

Хтео је да буде херој,
али су га ратни злочинци предухитрили.

•
Између нас су захладнели односи.
Све кључа.

•
Минско поље после употребе
више нема ту експлозивност.

•
Нагазне мине умеју да подбаце.

•
Ишли смо корак у корак.
Али нагазних мина није било за све.

•
Прошло је време
великих светских ратова.
Напокон смо их свели
у оквире својих граница.

•

Наш европски пут је поткопан.
Прелази преко ровова.

•

Кад пуцамо од оптимизма
око нас настане колатерална штета.

•

Нисмо ми криви за сопствене злочине.
Али ко ће то жртвама да доказује!?

•

Да нема гробова не бисмо ни знали
где се налазимо.

•

О будућности се говори
са пуно оптимизма.
Траже се добровољци.

•
Није остао ни камен на камену.
Сизиф је изгурао своје.

•
Страх је савладан.
Сви могу слободно
да се дигну из мртвих.

•
Он је жртва рата.
Убијао је за џабе.

•
Ратни злочинци се солидаришу
са жртвама.
Многи су им се већ придружили.

•
Ратне страхоте су прошлост.
Сада на миру може да се умире.

•

У последњој рунди преговора
завршну реч имаће преживели.

•

Нема компромиса.
Жртва мора да призна пораз.

•

По некима рат још траје.
У њему се боре народни хероји
против ратних злочинаца.

•

И ми бисмо цртали границе
да нисмо били ограничени.

•

Оптужени за ратне злочине се
не хапсе по плану.
То су непланирана хапшења.

•

Сви имају право на живот.
Право на смрт имају тек одабрани.

•

Ратни злочинци немају чега да се стиде.
За голи живот се борио народ.

•

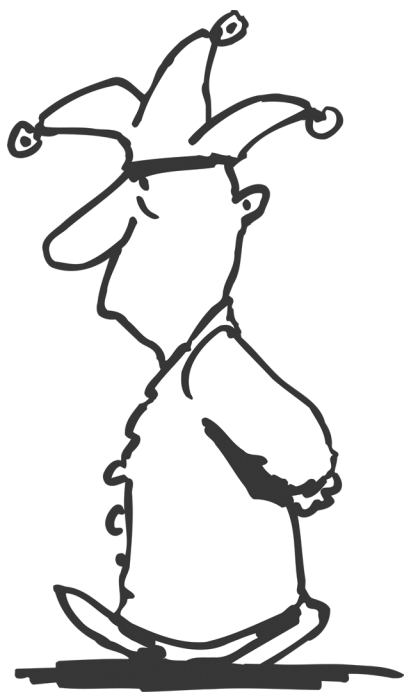
Деца се више не играју рата.
Знају да ће кад одрасту добити своју
животну шансу.

•

Са страним окупаторима
немамо проблема.
Одомаћили су се.

•

Партизани су спроводили мировну мисију.
Учествовали су у побољшању односа
између Црвенкапе и вука.

•

**У данашње време није лако
бити дворска луда.
Ђаво је однео шалу.**

•

•

Не само да је правда достижна,
него смо је оставили далеко иза нас.

•

Непослушни су пуштени низ воду.
Послушне ће однети бујица.

•

Истина ће бити откривена.
Постаће лак плен.

•

Повез преко очију је бацио сенку
на реално сагледавање ствари.

•

Правда је спора.
Мораћемо да се вратимо по њу.

•

Откривена превара је гола истина.

•

Задовољио сам правду.
Сад се осећам као прави мушкарац.

•

Да одело стварно чини човека,
за продужетак људске врсте
било би довољно само обући мајмуне.

•

Увек кад ми падне камен са срца
у мени се пробуди Сизиф.

•

Истина је ипак мало другачија.
Нико је још није препознао.

•

Имао сам јаку вољу.
Убила ме у појам.

•

Био је испред свог времена.
Зато је и успео да побегне од себе.

•

У библиотеци није нашао књигу за себе.
Није се пронашао ни у једној.

•

Није дошао себи.
То доказује његову дволичност.

•

Употребљивао је мозак,
без преке потребе.

•
Као велики љубитељ природе
признајем само природно глупе.

•
Памет није хтела у главу.
Рекла је „збогом“!

•
Пустио сам машти на вољу.
Сада не могу да је вратим у реалност.

•
Памет га је натерала да мисли,
а глупост да смисли.

•
Држим до себе.
Двоцевку.

•

Критика је прихваћена.
Критичар је протеран.

•

Друга страна медаље је
дело ковача туђе среће.

•

Празне приче добију на тежини
кад их причају насамарени људи.

•

Осветлао сам образ.
Постао сам обележен.

•

Проширио сам своје видике.
Окренуо сам леђа уза зид.

•

На геј паради редови су
највише збијени.

•

Вођа сексуалне револуције
највише излаже своју задњицу.

•

Све више бракова је у кризи.
Немају новац за дрогу.

•

Наша љубав није слепа.
Још увек можемо да се гледамо.

•

Осећам се као странац у ноћи.
На мојој страни кревета.

•

Удај се за мене.
Нећу ти ништа.

•

Њу и мене сада везује само љубав.
Везивање за кревет смо превазишли.

•

Она ми је сломила срце,
а њен муж руке и ноге.

•

Има нешто између нас.
Срамота ме да кажем шта.

•

Када се уморимо од љубави
увек завршимо у кревету.

•
Родитељи данас обећавају деци
да ће им рода донети „великог брата“.

•
Наши спортисти боре се за медаље,
државници за злато.

•
Кад ситне паре ударе у главу,
судија прекине утакмицу.

•
Био је трагичар меча.
Једини није знао да је утакмица продата.

•
Судија је свирао пенал,
јер фудбал се игра због голова.

•

Сањао сам добитне бројеве
у игри на срећу.
Али се више нисам пробудио.

•

Наравно да поштујем знакове поред пута.
Кад год пијан прођем поред њих
стално им се извињавам.

•

У неким улицама су
уместо „лежећих полицајаца“
постављене рупе.

•

Пиратерија је сузбијена.
Оригинално - нема шта.

•

Само луде краве верују у свињски грип.

•
Комшијски односи у мојој згради
су хармонични.

Када лупам главом о зид,
комшије одговарају истом мером.

•
Политичари су рекли своје.
Сатиричарима је остало само да запишу.

•
Афоризме пишем на њихов рачун.
Само не знам ко ће да плати.

•
Ако постоје трагични песници,
онда постоје и трагикомични
афористичари.

•
Лакше издати државу у књизи
него књигу у држави.

ПУЦЊИ У ПРАЗНОГЛАВЕ

На велику жалост непоправљивих оптимиста, не бисмо се смели заклети нам да нова књига афоризама Владице Миленковића долази баш у право време када грађанска мудрост и разум налазе пут до просечног српског читаоца, већ пре тренутку кад се морамо помирити са суровом истином да још увек живимо у погубном времену када будалама не вреди говорити, а паметни, нажалост, ионако све разумеју. На срећу, то не смета нашем аутору да храбро, „брк у брк“, својим земљацима у тристотинак и кусур афоризама сервира све дводеценијске трагичне заблуде, промашаје, бесмислице, а надасве посебну пажњу посвети најделикатнијој области нашег савременог живота – односу према раду и стваралаштву, дубоко свестан да су у Србији радници данас бедно плаћени, срећом, ретко!

И ако још стоји чињеница да је права сатира пун погодак у главу хипокризије, порока и заблуда, књига афоризама господина Миленковића постигла је свој темељни циљ. Елаборирајући о већ поменутих деформацијама карактера, људским наравима, политичким гафовима, аутор не нагађа и не тражи сведоке, он очигледно има намеру да беспошtedно пресуђује одмах, на лицу места. За похвалу је што аутор својим „пером“ чисти од неморалног, неправедног и ступидног понајпре своје двориште („небеску авлију“) не зазирући ни

за тренутак од могућности да се и неко изван граница тог дворишта препозна и поцрвени. Са евидентним смислом и осетљивим дамаром за јасну опсервацију и дескрипцију „ишчашеног“ карактера политичких, социјалних и друштвених појава, али и са свеприсутним подсмехом и иронијом између редова, Миленковић се представља као критичан, али и самокритичан, судија у поменутих областима нашег животарења. А та таворења и преживљавања само су карактеристична и уобичајена појава у временима у којима људи не успевају да живе ни у најелементарнијем складу са вредноћама живота достојног правог човека. Његова „авлија“ гола и боса, бедна и обесна, авангардна и неписмена, без ретуширања слика и политичарског фризирања чињеница присутног у, до краја пониженим и кастрираним, медијима, представља тужну разгледницу са ознаком „Успомене из Србије“.

Наравно да није неуобичајена појава да се у нашој домовини, чија је верна слика ова „оптужба“ од тристотинак афоризама, веома често сусрећемо са именицама криминал и лопови, јер и сами смо сведоци да у Балканској крчми још увек најистакнутији појединци који се професионално баве једним од ова два занимања, имају буквално све, осим имена и презимена! То само потврђује, додуше децидирано неизречену, тезу да је наша домовина, и поред изузетно импозантног броја полицајаца, једна лоповска, а не полицијска држава. О тој курентности незаконитог стицања богатства аутор духовито, и саркастично, поентира афоризмом:

**„Ставио сам чарапу на главу.
Срамота ме је да идем го.“**

Из овога проистиче и све курентнија филозофија и етика просечног грађанина који би могао да живи и од сопственог рада, само да га није срамота да не краде!

Многи Миленковићеви афоризми потврђују отужну истину да је српски народ тренутно у сукобу сам са собом, јер још увек егзистира квазиродољубива теорија „великих Срба“ да је Србија тамо где су српски гробови, односно да је Србија једина на планети по мери човека. Насупрот тој флоскули самозваних очева и „очуха“ Србије, аутор упорно, из исказа у исказ, опомиње све те, славом овенчане, политичаре и интелектуалце на погубну чињеницу да њихов народ у 21. веку повремено нема шта да једе, мада нас они храбре и теше, пуни себе, да повремено има. Резултат ауторовог немирења и бунта против оних који покушавају народ убедити да му плате и пензије служе само за подмирење обавеза према држави, а да живот и није нека обавеза, показује луцидан афоризам:

**„Једном се живи!
У Србији и не би ваљало више.“**

Исто то рекао би овај рецензент на свој начин: „Проклета је земља која има овако срећну сиротињу!“

Господин Миленковић очигледно нема намеру да бежи од ризика да веома прецизно дија-

гностицира најперфидније облике социјалне и патриотске перверзије и према тој тематици се односи крајње критично и цинично, са посебно наглашеном духовитошћу и уочљивим подсмехом, уз озбиљну намеру да не да простора за опрост или било какав попуст актерима и произвођачима свакодневних подвала и смицалица са евидентном намером деловања „у корист штете“ народа и државе. Из таквог прилаза компоновању велике Србије по рецепту великих Срба, јасно се назире и ауторова идеја да апострофира најапсурднију чињеницу у историјском настајању и нестајању српске државе која, унаточ перманентном страху од великих светских сила, није никад имала већег непријатеља од „Велике Србије“:

**„Мали број становника Србије је
прешао границу, јер нису знали
докле се Србија простира.“**

Са ништа мање жестоке критике аутор осликава, без зрна хиперболе или примисли амнестије, друге овоземаљске проблеме и невоље обичног грађанина: поскупљења, незапосленост, најразноврсније злоупотребе моћи, преваре, крађе, дубиозе у привреди, образовању, информисању, правосуђу, а све са жељом да читаоцу улије жељу за оправданим бунтом и отргне га из летаргичног стања, што је генерално и намера аутора изражена у сваком афоризму ове књиге. Уз основну намеру „да цар остане го“, аутор потенцира перфидну подвалу безумне и скупко плаћене промоције једног српског народа у профани небески народ, коме,

узгред током трагичне историје, никад ништа није пало с неба, осим бомби. Све то уз потенцирање трагикомичне чињенице да се сиротиња у последње време добрано олењила, јер један дан једе, а шест дана се одмара. Или, како то аутор веома вешто спакова у сликовит афоризам:

**„Прескочио сам ручак.
Ухватио сам залет од доручка.“**

Уз све комплименте за конкретну политичку, социолошку и све остале видове анализа српског националног бића у периоду кад је најтеже бити Србин, јер ти нико не брани, у демократској атмосфери кад су се четници и партизани измирили будући да су најзад схватили велику истину да једни без других не би могли да функционишу у миру, аутор стиже да повремено лансира и занимљиве афористичке исказе, нешто попут огледа из брачног и ванбрачног живота. Ово је наравно само потврда да су секс и политика једна иста тема, уз значајну чињеницу да је одавно заживела флоскула да је политика курва, што значи да се људи који се баве политиком, народски речено, курвају, чак и кад су оболели од опакe болести импотенције. Наравно, ауторове еротске минијатуре су блага наива према ономе шта нам раде политичари и институције, такође на плану секса, у чувеном каламбуру и колоплету између класичних партнера „лудих и збуњених“. Да не дужимо причу без аргумената, нека крунски доказ буде пар афоризма издвојених из Миленковићевих реминисценција на тему водите љубав, а не рат:

„Удај се за мене. Нећу ти ништа.“

&

**„Њу и мене сада везује само љубав.
Везивање за кревет смо превазишли.“**

Да резимирамо, очигледно талентовани сатиричар, Владица Миленковић у својој новој књизи тихо, али истрајно, исписује, из афоризма у афоризам, аутентичне странице наше нелепе свакодневице, још прецизније, он скенира наш свакодневни живот прецизношћу поштеносматрача и моралом карактерног хроничара. Наравно, тако читаоце ове књиге доводи неминовно пред неулепшано лице истине, открива нам дијагнозу и историју болести. А нама самим оставља простора да евентуално размислимо о леку. Мада се из сваког афористичког исказа наслућује непобитна чињеница да аутора веома боли сазнање да сви боље живе од Срба, а још више га вређа чињеница да једино ми Срби не знамо како живимо!

Читава књига афоризама Владице Миленковића је један очајнички ауторов апел и будилица намењена читаоцима (и свима осталима) да се пробуде док дефинитивно нисмо остали без снова, протрљају очи, обришу сузе и погледају сами у себе, у своју душу и гласно и јасно стану иза поруке креаторима наших животних судбина на следећем евентуалном референдуму по принципу: Ко је за ово, нека дигне руку... Ко је против, нека дигне главу!... У том науму, аутор књиге из афоризма у афоризам потврђује намеру да истини гледа у очи, а глупост опсервира са свих страна и из свих углова, рве се са њом, сахрањује је и одаје јој

минут ћутања...

Коначно, ова књига представља збирку афоризама који су сам живот, неулепшан, паћенички, жуљевит, али вредан живљења и борбе!

У Ужицу, септембра 2010.

Раде Јовановић

Аутор се посебно захваљује Весни Денчић и Милану Бештићу на коректури и сугестијама.

Напомена: За илустровање књиге коришћена је обрађена слободна векторска графика.

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

Влада Миленковић, рођен је 1973. године у Параћину, где и данас живи.

Пише хумористичко-сатиричне форме и поезију. Објавио је књигу афоризама **„Критична маса“**, у оквиру пројекта **„Жигосање“** (Емпиреј - Београд, Сатирична позорница Жикишон и Културни центар Параћин, 2005).

Оснивач и главни и одговорни уредник је Електронског часописа за сатиру и хумор **„Сатир Арт“** (некада **„Сатир“**), у оквиру веб сајта Артија (www.artija.net), и **Жикишон Блога** (blog.zikison.net; сатира, хумор, карикатура и стрип).

Један је од оснивача **Сатиричне позорнице „Жикишон“** (писана реч) и **Сатиричне радионице „Жикишон“** (карикатура и стип), 2005. и 2006. године у Параћину.

Објављивао је у више електронских и штампаних медија. Са афоризмима, кратким причама и поезијом заступљен је у више антологија и зборника. Афоризми су му превођени на македонски језик. За афоризме и поезију награђиван и похваљиван. Бавио се фанзинским издаваштвом (**„КултУРА!“** и **„Жикишон“**).

Бави се графичким и веб дизајном.

